

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ ΓΙΛΓΑΜΕΣ (δ)

Ὁ Γίλγαμὲς ξέπλυνε τοὺς μακρίους τοῦ βα-
στράχους καὶ καθάρισε τὰ ὄπλα τοῦ· τίναξε
πίσω τὰ μαλλιά ἀπ' τοὺς ὤμους τοῦ· πέταξε
τὰ λεκασμένα ρούχα τοῦ καὶ φόρεσε καινούρ-
για. Φόρεσε τὰ βασιλικά φορέματά του καὶ τὰ
στερέωσε. Ὅταν ὁ Γίλγαμὲς ἐφόρεσε τὸ στέμ-
μα, ἡ λαμπρὴ Ἰστάρ ὕψωσε τὰ μάτια της,
βλεπόντας τὴν ὁμορφίαν τοῦ Γίλγαμὲς. Εἶπε:

«Ἐλα σέ μένα, Γίλγαμὲς, καὶ γίνε ὁ γαμ-
πρός μου· δώσε μου σπῆρο ἀπ' τὸ κορμὶ σου,
ἅς γίνω ἡ νύφη σου καὶ θά 'σαι ὁ σύζυγός μου.
Θά ζήσω γιὰ σένα ἄρμα ἀπὸ λάπτις λάζουλι καὶ
ἀπὸ χρυσάφι, μὲ τροχοὺς ἀπὸ χρυσάφι καὶ
κέρατα ἀπὸ χαλκὸ καὶ θά 'χεις δυνατοὺς δαί-
μονες τῆς θύελλας στὸ ζέγμα γιὰ μουλάρια.
Ὅταν θά μπαίνειις μὲς στὸ σπῆτι μαὶς στὴν
εὐωδίαν τοῦ ξύλου ἀπὸ κέδρο, κατῶφι καὶ θρό-
νος θά φιλοῦν τὰ πόδια σου. Βασιλιάδες, κυ-
βερνήτες καὶ πρίγκιπες θά σκύβουν μπρὸς
σου· θά σοὺ πληρώνουν φόρο ἀπ' τὸ δουνὸ κι
ἀπὸ τὸν κάμπο. Οἱ προβατίνες σου θά κάνουν
δίδυμα κι οἱ γίδες σου τρίδυμα· τὰ σαμαρω-
μένα σου γαῖθούρια θά ξεπερνοῦν τὰ μουλάρια
καὶ τὰ βοῦδες σου δὲν θά 'χουν τὸ ὅμοιο τους
καὶ τ' ἄλογά σου γι' ἄρμα θά 'ναι ξεκουσμένα
γιὰ τὴ γρηγοράδα τοὺς στὰ πέρατα τοῦ κό-
σμου».

Ὁ Γίλγαμὲς ἄνοιξε τὸ στόμα κι εἶπε στὴ
λαμπρὴ Ἰστάρ:

«Ἄν σέ πάρω σέ γάμο, τὶ δῶρα μπορῶ νὰ
σοὺ δώσω γιὰ τὰ δικά σου; Τὶ μυρωδικὰ καὶ
τὶ φορέματα γιὰ τὸ σώμα σου, τὶ ψωμί γιὰ νὰ
φᾶς; Πῶς νὰ δώσω τροφὴ σ' ἕνα θεὸ καὶ πο-
τὸ στὴ Βασίλισσα τ' Οὐρανοῦ; Κι ἔπειτα, ἂν
σέ πάρω σέ γάμο, τὶ θά εἶναι αὐτὸ γιὰ μένα;
Ἦσουν γιὰ τοὺς ἐραστές σου σὰ μαγκάλι
ποὺ καίει χωρὶς φωτιά, στὰ κρύα πίσω πόρ-
τα ποὺ δὲν κρατᾷ οὔτε τ' ἀνεμόδροχο οὔτε
τὴ βροχὴ· κάστρο ποὺ συντρίβει τὴ φρουρὰ·
πίσσα ποὺ μαυρίζει αὐτὸν ποὺ τὴ βαστάει,
τρύπιο ἀσκὶ ποὺ θρέχει τὸν κουβαλήτη τοῦ
πέτρα πῶς πέφτει ἀπὸ τὸ παραπέτο· σαντά-
λι ποὺ μπερδεύει ὁποιον τὸ φορεῖ· μηχανὴ
ἐπιθετικὴ στημένη στὸν τόπο τοῦ ἐχθροῦ. Ποι-
ὸν ἀπ' τοὺς ἐραστές σου ἀγάπησες ποτὲ γιὰ
πάντα; Ποιὸς βοσκός σου σ' εὐχαρίστησε ὅλο
τὸν καιρὸ; Ἄκου με ὅσο θά λέω τὴν ἱστορίαν
τῶν ἐραστῶν σου. Ἦταν ὁ Ταμμούζ, ὁ ἐρα-
σὴς τῆς νιότης σου· γι' αὐτὸν ἐθέσπισες
θρῆνο, χρόνος τὸ χρόνο. Ἀγάπησες τὸ πολύ-
χρομο ποῦλι ποὺ τραγουδοῦσε μὲ τρίλλιες,
ὅμως τὸ χτύπησες καὶ τοῦ ὅπασες τὴ φτερού-
γα· τώρα μὲς στὸ ἄλσος κάθεται καὶ τραγου-
δαίει: «κάππι, κάππι, ἡ φτερούγα μου, ἡ φτε-
ρούγα μου». Ἀγάπησες τὸ λιοντάρι μὲ τὴν
τρομακτικὴ δύναμη; ἑφτά λάκκους τοῦ 'σκα-
ψες, κι ἑφτά. Ἀγάπησες τὸν ἐπιβήτορα τὸν

ὑπέροχο στὴ μάχη, καὶ γι' αὐτὸν ἐθέσπισες
μαστίγιο καὶ σπηρούνι καὶ λουρί, νὰ καλπᾷ-
ζει εἰκοσίενα μίλια μὲ τὸ ζορὶ καὶ νὰ βρωμί-
ζει τὸ νερὸ προτοῦ νὰ πιεῖ· καὶ θρῆνους γιὰ
τὴ μητέρα του, τὴ Σιλίλι. Ἀγάπησες τὸ βο-
σκὸ τοῦ κοπαδιοῦ· σοὺ 'φτειανε γλυκὰ μέρα
τὴ μέρα, σκότωνε γιὰ σένα κατσικάκια. Τὸν
χτύπησες καὶ τὸν ἔκανε λυκὸ· τώρα τὰ ἴδια
τοῦ τὰ παῖδιά τοῦ κοπαδιοῦ τὸν κυνηγᾶνε, τὰ
ἴδια τοῦ τὰ σκυλιὰ βασανίζουν τὸν πλευρά του.
Καὶ ἡμίτως ἀγάπησες τὸν Ἰσουλλάνου, τὸν
κηπουρὸ τοῦ ἄλσους μὲ τοὺς φοίνικες τοῦ πα-
τέρα σου; Σοὺ 'φερνε καλάθια μὲ χουρμάδες
δixῶς τελειωμό· κάθε μέρα γέμιζε τὸ τραπέ-
ζι σου. Καὶ τότε ἔστρεψες πᾶνω τοῦ τὰ μά-
τια σου κι εἶπες: «Ἀγαπημένε Ἰσουλλάνου,
ἔλα ἐδῶ σέ μένα, ἅς χαροῦμε τὸν ἀντρισμό
σου, ἔλα προχώρα καὶ πάρε με, εἶμαι δική
σου». Ὁ Ἰσουλλάνου ἀπάντησε: «Τί μοῦ ζη-
τάς; Ἡ μάνα μου ἔψησε καὶ ἔφαγα· γιατί
'ρθῶ σέ μιά σὰν ἐσένα γιὰ τροφὴ ποὺ εἶναι
δρώμικη καὶ σάπια; Πότε ἔνας φράχτης ἀπὸ
δουῖρα ἦταν ἀρκετὸς νὰ προστατέψει ἀπὸ τὴν
παγωνιά;». Μὰ ὅταν ἄκουσες τὴν ἀπάντησή
του, τὸ χτύπησες. Κι εἶγνε τυφλοπόντικας
δαθιὰ στὴ γῆ, τέτοιους ποὺ τὴν πεθυμῶν το
ποτὲ δὲν τὴ φτάνει. Κι ἂν ἐσύ κι ἐγὼ γινό-
μαστε ἐραστές, δὲ θά μοῦ φερνῶσουν μὲ τὸν ἴ-
διο τρόπο, ὅπως σ' ὅλους αὐτοὺς ποὺ μιά φο-
ρὰ ἀγάπησες;».

Ὅταν ἡ Ἰστάρ τὸ ἄκουσε αὐτό, τὴν ἔπια-
σε σκληρὴ μαρὰ, ἀνέβηκε στὸν ψηλὸ οὐρανὸ
στὸν πατέρα της τὸν Ἄνου καὶ στὴν Ἄντουμ
τὴ μητέρα της. Εἶπε:

«Πατέρας μου, ὁ Γίλγαμὲς σώρωσε ἐναντίον
μου προσβολές· διηγῆθηκε ὅλο τὸ φριχτὸ μου
φέρσιμο, ὅλες τὶς δρώμικες πράξεις μου».

Ὁ Ἄνου ἄνοιξε τὸ στόμα κι εἶπε:

«Μόνον σου προκαλέσες αὐτὸ τὸν πόγο, ἀπ'
αὐτὸ ὁ Γίλγαμὲς διηγῆθηκε ὅλο τὸ φριχτὸ σου
φέρσιμο καὶ τὶς δρώμικες πράξεις σου».

Ἡ Ἰστάρ ἄνοιξε τὸ στόμα της κι εἶπε πά-
λι:

«Πατέρα μου, φτειάσε μου τὸν Ταῦρο τ' Οὐ-
ρανὸ νὰ καταστρέψει τὸ Γίλγαμὲς. Λέω, γέ-
μισε τὸ Γίλγαμὲς μ' ἀλαζονείαν, γιὰ νὰ κατα-
στραφεί. Ἄλλ' ἂν ἀρνηθεῖς νὰ μοῦ φτειάσεις
τὸν Ταῦρο τ' Οὐρανὸ, θά σπάσω τὴν πόρτα
τῆς κόλασης καὶ θά συντρίψω τὰ μάνταλα. Θ'
ἀφήσω τὶς πόρτες τῆς κόλασης ὀρθάνοιχτες
καὶ θά φέρω πᾶνω τοὺς νεκροὺς νὰ πρῶνε τρο-
φὴ μαζί μὲ τοὺς ζωντανούς· καὶ τὰ πλήθη τῶν
νεκρῶν θά ξεπεράσουν τοὺς ζωντανούς».

Ὁ Ἄνου εἶπε στὴ μεγάλῃ Ἰστάρ:

«Ἄν κάνω αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖς, θά 'ρθει
ἑφτά χρόνους ἡηρασία καὶ τὸ σιτάρι θά 'χει
τὸ κέλυφος χωρὶς σπῆρο. Ἔχεις φυλάξει σπῶ-

ρό ἄρκετό γιὰ τὸ λαὸ καὶ χόρτα γιὰ τὰ ζῶα;»
Ἡ Ἰστάρ ἀπάντησε:

«Ἐγὼ φυλάξει σπὸρο γιὰ τὸ λαὸ, χόρτο γιὰ τὰ ζῶα γιὰ ἑπτὰ χρόνια κέλυφος χωρὶς τὸ σπὸρο εἶναι σπὸρος ἄρκετὸς καὶ χόρτο ἄρκετό».

Ἔτσι ὁ Ἄνου ἔπλωσε τὸν Ταῦρο τ' Οὐρανὸν γιὰ τὴν Ἰστάρ τὴν κόρη του. Ὁ Ταῦρος ἔπεσε στὴ γῆ. Μὲ τὸ πρῶτο του ρουθούνισμα σκότωσε ἑκατὸ ἀνθρώπους, καὶ πάλι σκότωσε διακόσους, σκότωσε τρακόσους· μὲ τὸ δεύτερο ρουθούνισμά του ἑκατοντάδες ἀκόμη πέσανε νεκροί· μὲ τὸ τρίτο του ρουθούνισμα ὄρμησε στὸν Ἐνκιντοῦ, ὅμως αὐτὸς ξέφυγε πλάγια καὶ πήδησε πάνω στὸν Ταῦρο καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ κέρατα. Ὁ Ταῦρος τ' Οὐρανοῦ ἄφρισε στὸ πρόσωπό του, τὸ ἔξυσε μὲ τὸ παχὺ τῆς οὐράς του. Ὁ Ἐνκιντοῦ φώναξε στὸ Γίλγαμές:

«Φίλε μου, καυχθῆκαμε πῶς θ' ἀφήσουμε πίσω μας ὀνόματα ποὺ θὰ μείνουν. Τώρα μπῆξε τὸ σπαθὶ σου ἀνάμεσα στὸν τράχηλο καὶ τὰ κέρατα».

Ἔτσι ὁ Γίλγαμές ἀκολούθησε τὸν Ταῦρο, ἄρπαξε τὸ παχὺ τῆς οὐράς του, ἔμπηξε τὸ σπαθὶ του ἀνάμεσα στὸν τράχηλο καὶ τὰ κέρατα καὶ ἔσφαξε τὸν Ταῦρο. Ὅταν εἶχαν πιὰ σκοτώσει τὸν Ταῦρο τ' Οὐρανοῦ, τοῦ ἔγαλαν τὴν καρδιά, κι οἱ ἀδελφοὶ ἀναπαύτηκαν.

Ἀλλὰ ἡ Ἰστάρ σηκώθηκε κι ἀνέθηκε στὸ μεγάλο ταῖχο τῆς Οὐρούκ· πήδηξε στὸν πύργο καὶ πρόφερε κατάρρα: «Ἀλίμονο, στὸ Γίλγαμές, ποὺ μὲ περιφρόνησε καὶ σκότωσε τὸν Ταῦρο τ' Οὐρανοῦ». Ὅταν ὁ Ἐνκιντοῦ ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔσκιωσε τὸ δεξιὸ μὲρὸ τοῦ Ταῦρου καὶ τῆς τὸν τίναξε στὸ πρόσωπο λέγοντας:

«Ἄν μπορούσα νὰ σὲ πιᾶσω στὰ χέρια μου, αὐτὸ θὰ σοῦ 'κανα, καὶ θὰ σοῦ 'δινά μὲ τ' ἄντρα στοὶ πλευρό».

Τότε ἡ Ἰστάρ συγκάλωσε τὸ λαὸ τῆς, τὰ κορίτσια τοῦ χοροῦ καὶ τοῦ τραγουδιοῦ, τίς πόρνες τοῦ ναοῦ, τίς ἐταῖρες. Πάνω ἀπ' τὸ μὲρὸ τοῦ Ταῦρου τ' Οὐρανοῦ ἀρχίσαν θρῆνο.

Μὰ ὁ Γίλγαμές κάλεσε τοὺς μεταλλουργούς, τοὺς ὀπλοηγούς, ὅλους τοὺς μαζί. Αὐτοὶ θαυμάσανε τὰ τεράστια κέρατα. Ἦταν περασμένα μὲ λάπις λάζουλι δυὸ δάχτυλα παχύ. Ἦταν τὸ καθένα τους δεκαπέντε κιλά βαρὺ, καὶ χῶραγαν ἑξὴ μέτρα λάδι, ποὺ τὸ ἔδωσε στὸ φύλακα θεὸ τοῦ Λουγγουλμπάντα. Ὅμως ἔφερε τὰ κέρατα μὲς στὸ παλάτι καὶ τὰ κρέμασε στὸν ταῖχο. Μετὰ πλύνανε τὰ μαλλιά τους στὸν Εὐφράτη, ἀγκαλιάστηκαν καὶ φύγανε. Προχώρησαν μέσ' ἀπ' τοὺς δρόμους τῆς Οὐρούκ, ὅπου εἶχαν οἱ ἥρωες μαζευνεῖ νὰ τοὺς δοῦν, κι ὁ Γίλγαμές φώναξε στὰ κορίτσια τοῦ τραγουδιοῦ:

«Παῖδες εἶναι ὁ πιὸ λαμπρὸς στοὺς ἥρωες, ποῖος εἶναι ὁ πιὸ ξεχωριστὸς στοὺς ἄντρες;».

«Ὁ Γίλγαμές εἶναι ὁ πιὸ λαμπρὸς στοὺς ἥρωες, ὁ Γίλγαμές εἶναι ὁ πιὸ ξεχωριστὸς στοὺς ἄντρες».

Καὶ τώρα ἦταν φαγοπότι, γιορτασμός, γὰρ μὲς στὸ παλάτι, ὥσπου οἱ ἥρωες ξεπλώσαν στὰ κρεβάτια τοὺς ν' ἀναπαυτοῦν.

Ξάπλωσε κι ὁ Ἐνκιντοῦ νὰ κοιμηθεῖ κι εἶδε ἕνα ὄνειρο. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του νὰ πεῖ στὸν ἀδελφό του τ' ὄνειρό του.

«Ὡ φίλε μου, γιατί οἱ μεγάλοι θεοὶ κάθονται ὅλοι στὸ συμβούλιο;».

Ὅταν ἦρθε ἡ μέρα εἶπε ὁ Γίλγαμές:

«Ὡχ, ὄνειρο ποῦ εἶδα ἀπόψε. Ὅλοι οἱ θεοὶ, ὁ Ἄνου, ὁ Ἐνλίλ, ὁ Ἐσα κι ὁ Σαμᾶς κάθονται σὲ συμβούλιο κι ὁ Ἄνου εἶπε στὸν Ἐνλίλ:

Ἄφου σκότωσαν τὸν Ταῦρο τ' Οὐρανοῦ καὶ σκότωσαν τὸ Χουμπάμπα, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο πρέπει νὰ πεθάνει· ἄς εἶναι αὐτὸς ποὺ γύμνασε ἀπ' τὸ κέδρο τὰ βουνά. Μὰ ὁ Ἐνλίλ εἶπε: «Ὁ Ἐνκιντοῦ θὰ πεθάνει, ὁ Γίλγαμές δὲ θὰ πεθάνει». Τότε ὁ λαμπρὸς Σαμᾶς ἀπάντησε στὸν ἥρωα Ἐνλίλ: «Μὲ προσταγὴ μου σκότωσαν τὸν Ταῦρο τ' Οὐρανοῦ καὶ τὸ Χουμπάμπα καὶ τώρα ὁ Ἐνκιντοῦ πεθαίνει κι ἄς εἶναι ἁθῶς;».

Μὰ ὁ Ἐνλίλ εἶχε μανιάσει μὲ τὸ Σαμᾶς: «Κόψε μέρα ὥς τὰ τώρα κατέβαινες κάτω κοντά τους, καὶ γι' αὐτὸ μιλάς!».

Ἔτσι ὁ Ἐνκιντοῦ ἔπεσε ἄρρωστος καὶ κοιτόνταν μπροστὰ στὸ Γίλγαμές· τὰ δάκρυα του κυλούσανε πετάμι. Ὁ Γίλγαμές τοῦ εἶπε:

«Ὡ ἀδελφὲ μου, ἀγαπημένε μου ἀδελφέ, γιατί μ' ἀφήνουν γιὰ νὰ πάρουν σένα;». Εἶπε πάλι:

«Πρέπει νὰ κάθομαι στοῦ πνεύματος τὴν πόρτα δίπλα στοῦ νεκροῦ τὸ φάντασμα, ποτὲ μου πιὰ τὸν ἀγαπημένο μου ἀδελφὸ νὰ μὴν ξαναῖδῃ;».

(Συνεχίζεται)

